Anul I Nr. 11. | 4 pagini 25 Pf. | Marți 1 Decembrie 1942

CUVÂNTUL ROMÂNESC

Șef redactor: VALERIU OLANIUC.
Secretar de redacție: SERGIU GRIGORESCU

GUVERNAMINTUL CIVIL AL TRANSNISTRIEI—DIRECȚIUNEA CULTURII
SUBDIRECȚIA PROPAGANDEI
GAZETA DE LUPTĂ ȘI AFIRMARE NAȚIONALĂ

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
CENTRUL DE PROPAGANDĂ—BALTA
Str. Regele Mihai I Nr. 216

GÎNDURI DE DEPARTE

Părintele Mihăilescu, fost paroh al comunei moldovenești Pîrlita-oaia, terminîndu-și misiunea care l-a adus pe aceste meleaguri, ne-a părăsit ducîndu-se să-și continue opera de strădanii înfloritoare, în satul Cuza-Vodă—jud. Ialomița. Primim din partea S. Sale următoarele rînduri, pline de suflet.

„Glasul datoriei se împletește cu glasul conștiinței— și în viață trecem sub cîrmuirea acestor glasuri, fără altă putere decît înregistrînd în cartea timpului fapte și impresii. Rob al acestor glasuri, am trecut prin satul Pîrlita și mînat de ele am plecat tocmai atunci cînd doriam mai mult să rămîn. Am trecut peste orice obligație sufletească și am părăsit Transnistria, simțind cum parte din sufletul meu este încă pe meleagurile acelea. Din mijlocul creștinilor ialomițeni trimit D-lui Prefect Colonel Vasile Nica și D-lui Colonel Polichron Dumitrescu cele mai respectuoase mulțumiri pentru concursul și atenția ce s'a dat misiunii mele în Pîrlita. Tuturor autorităților civile și militare, din Balta, cari au sîmțit legătura sufletească cu ortodocșii din Pîrlita, prin acordul unor înlesniri de [illegible] le trimit salutul meu și asigurarea că nu voiu uita prietenia și aprecierea frățească ce mi s'a arătat.

Iar vouă iubiți fii din Pîrlita cari m'ați ascultat, vă cer iertare că nu am putut cere să mi iau ziua bună dela voi și vă asigur că, în mijlocul vostru nu am făcut decît ceeace mi-a dictat conștiința mea de preot.

Strîngeți-vă în Biserica voastră și rugați—vă lui Dumnezeu pentru binele și liniștea omenirii în spiritul drept al Bisericii lui Hristos.

Eu vă trimit, prin glasul scrisului cele mai călduroase mulțumiri că m'ați ascultat și rog pe Bunul Dumnezeu să vă aducă în satul vostru și în casele voastre tot binele.

Preot ec. I. MIHĂILESCU

ECHIPAMENTUL DE IARNĂ AL OSTAȘILOR ROMÎNI

Ostașii noștri sunt bine îmbrăcați. Atît cei de pe linia frontului, cît și cei dinapoi, au primit toate efectele necesare pentru a face față unei ierni aspre.

Experiența de anul trecut ne-a învățat că atunci cînd soldatul nostru este bine îmbrăcat, poate suporta toate capriciile vremii și toate atacurile disperate ale unui vrăjmaș obișnuit cu frigul.

Această experiență a sporit puterile de muncă și chibzuință și astfel am putut înzestra pe ostași cu tot echipamentul de care au nevoie.

Pe lîngă îmbrăcămintea groasă, ostașii au la îndemînă ciorapi de lînă, mănuși de lînă, mînecuțe, fulare, căciuli, cojoace sau veste de postav îmblănite, giugi, pături îmblănite, etc.

Soldații noștri care luptă atît de voinicește pe coline și munții înzăpeziți, posedă un echipament complect de iarnă.

Strădaniile unei țări întregi nu au fost zadarnice.

Țăranii noștri, obișnuiți și pe meleagurile copilăriei cu intemperiile vremii, nu se înspăimîntă de gerul din Rusia, pe care l-au suportat anul trecut cu toată bravura.

Nu rare sunt cazurile, cînd, în vîltoarea luptei, deși frig de crăpau lemnele, plugarii noștri, scuipînd în palmă, au renunțat la hainele groase pentru a învîrti cu sprinteneală arma în rîndurile dese ale vrăjmașului.

Și cînd liniștea unui cîmp de luptă, pune stăpînire peste toată frămîntarea omenească, căciularii noștri înădușiți de atîta „muncă“ își iau din nou șuba în spete și țin sub ea în brațe arma ca pe un copil.

Ostașii noștri, care înseamnă zilnic pe răbojul vremii, tot atîtea fapte de vitejie, cît sunt ei la număr, pot privi fără teamă venirea iernii.

Ducele Mussolini

FILMELE CIVILIZAȚIEI ITALIENE

Comandantul italian din Balta, prin d. căpitan Luigi Trevisanato, a pus la dispoziția Centrului de Propagandă 8 filme-jurnale, care înfățișează aspecte din viața și cultura italiană.

Reprezentația filmelor la cinematograful „Victoria“ din Balta, a fost onorată cu prezența d-lui col. Dumitrescu Palihron—Comandantul Diviziei, a d-lui col. V. Nica—prefectul județului, precum și a numeroși ofițeri italieni și romîni.

Din inițiativa Centrului de Propagandă, filmele s'au mai rulat la cinematografele din Bîrzula, Codîma și Objila, fiind primite cu entuziasm de populația localnică.

Cu aceste ocazii, s'a împărțit spectatorilor material de propagandă italian și romîn: cărți, buletine, broșuri, fotografii. etc.

Decorarea generalului de divizie Lascăr Mihail.

Fuehrerul a acordat comandantului diviziei VI de infanterie romînă, general de divizie Lascăr Mihail, ca recunoaștere a conducerii sale încununată de succes și a vitezei atitudinii a trupelor de sub comanda sa, frunzele de stejar la crucea de cavaler al crucii de fier.

LATINITATEA POPORULUI ROMÎN.

Este o chestiune cunoscută și lămurită pentru noi cei de peste Nistru și deaceea caut să desvolt acest subiect, numai pentru acei frați moldoveni cari au fost condamnați de timp și împrejurări, să stea în întunerec sute de ani, fără să-și cunoască trecutul lor, trecutul fraților lor și legăturile de sînge ce ne leagă de Roma.

Este o înfrățire a acestor două neamuri, pe care nu este în stare s'o rupă nici timpul și nici oamenii, chiar cît de mari dușmani ni-ar fi ei. Au cercat-o unii, dar prin aceste încercări, în loc să dovedească ceva, au adeverit și mai mult temeinicia acestui sînge comun între Romîni și Romani.

Dumnezeu însuși a vrut nașterea poporului romînesc, care a fost sortit chiar dela începutul lui să fie o strajă puternică și de nebiruit, [illegible] Romei, cît și întregei Europe dinspre Apus.

Așa a fost, așa este și tot așa va fi deacuma înainte. Toată bogăția popoarelor apusene, din toate punctele de vedere, se datorește neamului romînesc, plămădit din a ele două popoare mari,—Romanii și Dacii. Sîngele războinic Dac și Roman, s'a ciocnit și s'a înfrățit pentru toate timpurile.

Marii Traian și Decebal, acei vestiți împărați și generali, prin războaiele lor glorioase au făcut primii pași pentru nașterea unui neam nou de oameni, care, chiar dela începuturile sale și-a luat pe urma sa, greaua sarcină de a străjui Europa de puhoaiele sălbatice, din răsăritul barbar.

În urma războaielor dintre Daci și Romani, Dacia a fost colonizată cu acei Romani, cari i-au cunoscut pămîntul și sufletul și au rămas aicea pentru vecie, clădind o Dacie nouă.—Dacia fericită și din aceste două popoare de seamă, cu sîngele războinic depe cîmpurile de bătaie și cu sîngele pașnic de prin ogoarele Daciei fericite, s'a născut un nou popor,—Poporul Romînesc.—și Roma, acea mamă a tuturora, mama civilizației apusene, cetatea veșnică, de unde toate drumurile porneau și se întîlneau, astăzi este mai legată decît oricînd de poporul romînesc. Limba și sîngele latin au făcut și acuma ca și totdeauna, să tindă spre o viață nouă, schimbînd fața lumii în mai bine, fiind și astăzi avantgarda Europei contra dușmanului de veacuri comun. Romînul, nu și a desmințit niciodată originea lui latină, trecutul lui este o chezășie bună și pentru viitor. Iar momentul de față hotărăște soarta lumii, ca și altădată poporul roman, nașterea și prosperitatea Europei întregi.

M. Bîrcă.

VIATA CRESTINA

Evanghelia Duminicii a 27-a
(Luca, cap. XIII v. 10-17)

INTELESUL SARBATORILOR

de Ierod. Dosoftei Murariu
Catedrala Balta

Toată lucrarea din vieaţa pămintească a Domnului Iisus se reazămă mai ales la săvîrşirea de minuni, binefaceri şi învăţături mîntuitoare de suflet.

In şi Evanghelia a acestei Duminecii ni se povesteşte minunea săvîrşită asupra unei femei bătrîne şi bolnavă, gîrbovă de 18 ani. Pe aceasta Mîntuitorul văzînd-o, a vindecat-o în Templul din Ierusalim, în ziua Sîmbetei. Acest fapt, însă, săvîrşirea oricărui lucru, de orice natură, în ziua sabatului era socotit de Cărturari şi Farisei, ca o mare fărădelege. Deaceea, au sărit cu însufleţire unii asupra bătrînei vindecate şi mustrînd-o cu asprime i-au zis: „Sunt şase zile în săptămînă în care se cuvine a lucra; în acelea veniţi de vă vindecaţi, iar nu în ziua sîmbetei".

„Făţarnicilor, li-a răspuns Vindecătorul bolnavei, au nu dezleagă fiecare din voi boul în ziua Sîmbetei şi-l duce de-l adapă? Dar pe această fiică a lui Avraam, pe care o legase satana cu duhul neputinţei, de optsprezece ani, nu se cuvenea a o slobozi?"

Deaceea venise pe pămînt Stăpînul Iisus, ca să plinească legea, nu să o strice.

Şi legea vechiului Testament, care pedepsia cu moartea pe cel ce îndrăznia să lucreze ceva în ziua odihnei, avea nevoie de o îndreptare raţională, de o corectare, sau împlinire, prin învăţătura Domnului Iisus: „In ziua Sărbătorii, bine se cuvine a face, iar nu rău".

Se cuvine, în adevăr, în zi de sărbătoare, a face orice lucru, care este spre slava lui Dumnezeu: a merge la sf. Biserică, a ceti cărţi folositoare de suflet, a scăpa pe aproapele, sau animalul său de primejdie, a îngriji de bolnavi, sau a-i vizita şi mîngîia în suferinţa lor, a face bine la săraci şi altele asemenea.

Inţelesul cuvintelor, atît al celor din Legea Veche, cît şi din cea Nouă, se pare că a ajuns fără nicio însemnătate, chiar şi pentru cei care ne numim creştini pravoslavnici, şi chiar ne place să facem paradă mare de acest nume. Nu sunt neînţelegători ai situaţiei deosebită în care ne aflăm, atît, noi, creştinii, cît şi toată lumea. Dar sunt neînţelegători ai cazurilor lipsite cu totul de forţă majoră, în care unii din aşa numiţii pravoslavnici creştini, întrebuinţează atît sfintele Duminici, cît şi cele-lalte Sărbători, oricît de mari, ca lucrul obişnuit de peste toată săptămîna. Aşa fac cei nesăţioşi după avere, iar alţii, crescuţi după alt calapod de vieaţă, privesc Duminicile şi Sărbătorile, numai prin prisma chefului şi a petrecerilor lipsite şi de gust şi de bunul simţ al omului civilizat, sau prin prisma orgiilor de tot felul, pe care „ruşine este a le şi vorbi".

Atît Sf. Duminică, cît şi celelalte sărbători, departe de a fi o absurditate, au o considerabilă raţiune, nu numai din punct de vedere religios, dar şi fizic. Căci, cine dintre voi, după o muncă încordată de o săptămînă, nu simte nevoia unei zile de recreaţie? „Nici tu, nici sluga ta, nici dobitocul tău să nu lucreze în zi de sărbătoare" porunceşte ziditorul făpturii, în legea Vechiului Testament. Cine va îndrăzni să spună că această poruncă este lipsită de raţiune?

Şi omul, ca şi dobitocul, este trup, fiinţă vie, fizică, supusă tuturor legilor fizice: după un anumit randament de lucru, oboseşte. Dar şi din punct de vedere religios vorbind, tot cu raţiunea ne prezentăm: oare noi suntem numai trup, nu şi suflet? Cine va cuteza să afirma că nu avem suflet, se coboară mai jos pe el însuşi la rîndul necuvîntătoarelor. S'a spus demult, că omul este un animal religios, deoarece se ştia că sufletul este acela care dă adevărata importanţă fiinţei noastre fizice. Şi dacă este aşa, atunci de ce să îngrijim numai de trup, iar de suflet, nu? Iată, lucrăm toată săptămîna, din zori şi pînă'n noapte, numai pentru trup. Dar sufletul, oare ce rău ne-a făcut, de nu vrem să-i dăm nici două ceasuri de odihnă şi de hrană, în ziua Duminicii şi a sărbătorii, ascultînd sfînta slujbă? Socotim că ne vom procopsi lucrînd în aceste ore şi răpind orice drept sufletului, căruia dimpotrivă, s'ar cuveni să-i dăm cea mai mare importanţă. Ce răspuns vom da la întrebarea cea de apoi?

PALATUL INVALIZILOR

de ION MUCHE

Pornită din marea grijă a Mareşalului pentru invalizii de război şi urmaşii acestora—văduve şi copii— „Eforia Ostăşească" plănueşte să construiască un mare palat al invalizilor în Bucureşti.

Clădirea, care va adăposti sub acoperemîntul ei pe acei cari nu şi-au precupeţit sîngele şi viaţa, pentru apărarea drepturilor sfinte ale Neamului şi biruinţa Crucii, va fi construită după cele mai moderne cerinţe ale artei arhitecturale.

Inzestrat cu dormitoare spaţioase, sufragerii luminoase, bucătării electrice, săli de bibliotecă, infirmerii, etc., palatul va fi pe lîngă un adăpost liniştit şi frumos şi un aşezămînt de reeducare profesională pentru acei dintre invalizi, care din cauza infirmităţilor dobîndite pe front vor trebui să-şi însuşească o nouă meserie.

In acest scop, în jurul Palatului, pe care l-am dori ridicat la marginea lacurilor din jurul Bucureştilor, sau pe liziera pădurii Pantelimon, se vor amenaja birouri, ateliere şi ferme.

Astfel, invalizii vor putea să-şi petreacă timpul liber în chip folositor, învăţînd o meserie.

Această măreaţă construcţie va necesita după socotelile de început, un miliard lei.

Şi cum Eforia Ostăşească nu are fonduri, a făcut un patriotic apel către publicul romînesc.

Marii bogătaşi şi romînii de pretutindeni au prilejul şi de această dată să facă la fel danii, ca boerii de altădată care ţineau pe socoteala lor şcoli, biserici şi spitale. Şi cei săraci îşi pot face datoria către fraţii lor invalizi de război cît îi ţin puterile.

Suntem siguri că fiecare romîn va pune o cărămidă la construirea acestui templu al recunoştinţei naţionale. Se vor putea dona fie bani, fie terenuri, imobile, păduri, etc. Donaţiile se vor adresa fie direct Eforiei Ostăşeşti, fie perceptorilor din ţară, pentru Palatul Invalizilor.

Sprijinind invalizii şi pe urmaşii acestora, cultivăm cele mai înalte virtuţi străbune, achitîndu-ne în acelaş timp recunoştinţa şi dragostea noastră către acei viteji cari au sîngerat în stepele ruseşti sau pe culmile înzăpezite ale Caucazului.

Din vieţile sfinţilor

Sf. Ioan cel nou dela Suceava

Sfîntul Ioan cel nou dela Suceava s'a născut în Trapezunt din părinţi drept-credincioşi—şi a mucenicit pentru Domnul Hristos, la Cetatea Albă.

La mormîntul lui se săvîrşeau multe minuni şi tămăduiri.

In vremea aceea domnia în Ţara Moldovei iubitorul de Dumnezeu, Alexandru, marele voevod,—care, aflînd despre aceste minuni, a dorit să aibă moaştele sfîntului, ca să-şi împodobească ţara cu o asemenea neprețuită visterie.

Pentru aceasta a trimes la Cetatea Albă pe mai mulţi boeri şi curteni, cu mulţime de ostaşi—şi cu bani destui. Mergînd aceştia la Cetatea Albă, au răsturnat piatra cea de deasupra, şi aflînd cinstitele moaşte, le-au ridicat cu învoirea puterii turceşti, care stăpînea cetatea. Au pornit apoi spre Suceava.

Cînd s'au apropiat de cetate, a ieşit întru întîmpinarea lor însuşi domnul, cu toţi boerii şi cu arhiepiscopul înconjurat de clerul său. Şi toţi erau bucuroşi, purtînd în mîini făclii aprinse. Voevodul s'a aplecat cu cucernicie asupra sfintelor moaşte—şi dîndu-le sărutarea, a socotit—şi a rugat pe Dumnezeu a pune pe acest sfînt ca păzitor al său şi al cinstitului popor al Ţării Moldovei.

După aceea, sfintele moaşte au fost duse la Iaşi, iar pe vremea tulburărilor [illegible], ele au fost duse, spre păstrare, în tîrgul ce se cheamă Jolcova, din Polonia.

După o mai lungă trecere de vreme, ele au fost aduse din nou la Suceava, unde se găsesc şi astăzi, întru odihnă, pînă la chemarea Domnului, fiind alăturea de osemintele Voevodului Ştefan dela Putna.

O ASEMANARE

Sfîntul Ioan Gură-de-aur scrie această asemănare în una din cărţile sale de învăţătură creştinească: „Copiii răsfăţaţi ai oamenilor bogaţi şi de neam boieresc, poartă lanţuri de aur şi podoabe de mare preţ. Ei le poartă cu mîndrie, în chip făţiş, cu scopul de a fi cunoscuţi de toată lumea că ei sînt de neam ales şi de familie bună...

In acelaşi chip şi creştinilor li se cuvine a săvîrşi în chip făţiş toate faptele cele bune: iertarea, bunătatea, dragostea, milostenia, faţă de toţi cei nenorociţi, fără gînd de a fi lăudaţi, ca să poată fi recunoscuţi că sînt copii ai Tatălui îndurărilor, care locueşte în ceruri".

VIAŢA CREŞTINĂ ÎN PILDE

„Mamă, dă-mi pe Dumnezeul..."

Intr'o familie din sălbatica Rusie sovietică s'a născut acum cincisprezece-douăzeci de ani, un copil.

Tatăl şi mama lui l-au crescut într'o desăvîrşită necunoaştere de Dumnezeu.

Copilul s'a ridicat aşa, pînă a ajuns de zece ani.

Ajungînd la această vîrstă, fu cuprins de-o ascunsă suferinţă. Toţi doctorii pe care i-au adus părinţii nu puteau afla pricina boalei. Copilul stătea tăcut—şi plîngea mereu.

Intr'o zi, mama îl luă şi-i zise:

—„Copilul meu, spune-mi ce vrei?"

Atunci, copilul, sughiţînd de plîns, o rugă:

—„Mamă dragă, dă-mi pe Dumnezeu!"

Părinţii au rămas înmărmuriţi—şi fiindcă n'au înţeles chemarea din glasul copilului, l-au pierdut.

Se vede azi ce au făcut toţi aceşti copii fără de Dumnezeu.

Din înţelepciunea creştină

● De voeşti să înţelegi desăvîrşit şi să guşti cuvintele lui Iisus Hristos, dă-ţi osteneala să-ţi potriveşti întreaga viaţă după a Lui.

● Netăgăduit este, că nu vorbirile alese fac pe om drept şi sfînt,—ci o viaţă curată îl face de preţ înaintea lui Dumnezeu.

SFINTIREA BISERICII DIN GOLTA

--- IMPRESIONANTA SOLEMNITATE DELA BISERICA „SF. NICOLAE“ --- CUVÎNTARILE ROSTITE. --- ASISTENȚA. ---

Adevărul înfrîngerii bolșevicilor își are izvorul grăitor numai în rătăcirea lor de Dumnezeu. Oamenii, în vremelnica lor viețuire, trebuie să se pregătească pentru veșnicia vieții viitoare, urmînd calea dreaptă a bisericii lui Hristos, calea mîntuirii sufletelor, drumul ce călăuzește toate biruințele materiale și cele nevăzute.

Comunismul a fost cel mai mare dușman al bisericii; deaceea s'a prăbușit pe veci în întunericul din care se adăpa. Nu se putea întîmpla altfel...

Oare Atotputernicul din Ceruri nu vedea cum necredincioșii îi dărîmă Casele de închinare?

Și dacă acum 2000 de ani, Dumnezeu a ales poporul din care să se nască fiul Său, astăzi tot Dumnezeu a ales popoarele care să apere Crucea răstignirii Fiului Său, crucea credinții, a nădejdii și a dragostei.

Nicicînd lupta n'a fost mai crîncenă...

Nicicînd lupta n'a fost mai dîrză.

Puhoaiele necredincioșilor s'au îngrozit de neclintita putere a Cavalerilor Crucii și au fugit, lăsînd în urmă paragina necredinții lor de atîția ani: biserici dărîmate, prefăcute în „săli de spectacole, în case de petreceri, magazii, sau grajduri.

In această stare au găsit misionarii noștri, biserica lui Hristos din eparhiile Podoliei și Chersonului. Din 2000 biserici ce existau în aceste eparhii, una singură a scăpat ca prin minune: biserica cimitirului din Odessa...

Și iată că numai într'un an de zile, s'au reparat, s'au reclădit și s'au redat sufletelor însetate de credință, peste 600 biserici.

Cinste vrednicilor slujitori ai lui Hristos și mărire Tatălui, Fiului și Sfîntului Duh ceresc, ce le-au călăuzit pașii pe drumul credinții ziditoare de credință.

S. GRUIE.

O deosebită manifestație religioasă a fost prilejuită de sfințirea bisericii cu hramul „Sf. Nicolae“ din Golta, în ziua de Duminică 22 Noembrie a. c.

De dimineață, biserica era plină de credincioși, veniți în mare număr să ia parte la slujba sfințirii lăcașului care fusese transformat de bolșevici în grajd de vite.

Un sobor de preoți, în frunte cu P. C. S. pr. insp. ec. stavrofor Neculai Grosu dela Misiunea Ortodoxă — Odessa, secondat de protoereu Alexandru Podburschi, subprotoereu ec. stavrofor Gh. Teodorescu—parohul bisericii din Golta, protoereu Ion Sîrbu, pr. cpt. ec. Neculai Chirlac, pr. ec. Vasile Danielescu, și diaconul Platon, au oficiat sf. slujbă a sfințirii.

Dintre reprezentanții autorităților militare și civile, au participat d-nii: col. Iosipescu Modest—prefectul jud. Golta, M. Ursu—subprefect, maior Popescu Gheorghe—cd-tul Garnizoanei, Andoneamț—șeful serviciului agricol, Cezar Blănaru—pretorul raionului Golta, maior rez. Bozianu—șeful serviciului economic, cpt. Ambruș Romeo—cd-tul leg. jandarmi, prof. Iosipescu, ing. Cuznițov, maior dr. Gheorghiu—șeful spitalului 391, d-na dr. Goga, Iavorschi—primarul orașului, cpt. Crăciunescu, cpt. Bojeneanu, insp. șc. Ștefănescu, comisar Corneliu Ciureanu—șeful Poliției. — Golta, av. Niculescu cu d-na, d-ra Margareta Wogt, Mihai Pavlov, Cost. Chitri, lt. Popescu Petre, lt. Paraschivescu Const., lt. Nic, Șandru, lt. Stancu Pipera, slt. Boureanu cu d-na, etc.

Serviciul divin s'a desfășurat într'o atmosferă impresionantă. Pe fețele credincioșilor strălucia bucuria reînvierii și lacrimile înfloriau nădejdi noui, în ochii tuturor.

Părintele insp. Neculai Grosu, *luînd cuvîntul, își arată mulțumirea pentru opera înfăptuită de pr. ec. Gh. Teodorescu, unul din cei mai destoinici preoți veniți pe aceste meleaguri.*

Aduce deasemeni laude și mulțumiri din partea Misiunii Ortodoxe, d-lui col. Iosipescu Modest—prefectul județului și tuturor enoriașilor cari și-au dat obolul pentru a vedea biserica înzestrată și reînoită, așa cum trebuie să fie lăcaș de închinare; căci cu greu s'ar fi putut realiza ceva, dacă nu ar fi fost concursul neprecupețit al autorităților și drept credincioșilor.

Au mai vorbit în sf. biserică, P. C. preoți Gh. Teodorescu—parohul bisericii, protoereu Ion Sîrbu și protoereu Alex. Podburschi, aducînd mulțumiri părintelui inspector N. Grosu - pentru că a ținut să participe la sfințirea lăcașului, d-lui prefect col. Iosipescu și acelor ce au ajutat la ducerea la înfăptuire a operei de reînălțare a crucilor credinții în orașul Golta.

Corul bisericii a cîntat „Mulți ani trăiască“, pentru M. S. Regele Mihai I, pentru Mareșalul Ion Antonescu și pentru armatele desrobitoare.

Slujba religioasă a fost înălțătoare. De zeci de ani credincioșii localnici nu au mai avut prilejul să asiste la asemenea măreață solemnitate.

CUVÎNTAREA D-LUI COL. IOSIPESCU MODEST.

A urmat o masă creștinească la care au luat parte reprezentanții tuturor autorităților civile și militare și fruntașii localnici.

A vorbit d. col. Iosipescu Modest — prefectul județului, exprimîndu-și mulțumirea că după grele strădanii de un an de zile, s'a ajuns la sfințirea lăcașului de închinare, prin munca de început a părintelui protoereu Ion Sîrbu, continuată cu vrednicie de pr. ec. misionar Gh. Teodorescu și cu truda d-lui ing. Slăveanu. Răspunzînd elogiilor ce i s'au adus în biserică, d-sa arată că tot ceeace a făcut, a pornit din spiritul de îndeplinire a datoriei de bun creștin.

Mulțumește enoriașilor cari prin obolul lor au contribuit la refacerea bisericii—și părintelui insp. Neculai Grosu dela Misiunea ortodoxă, pentru sprijinul și sfaturile cu care s'a alăturat strădaniilor credincioșilor din Golta.

Părintele insp. N. Grosu, *luînd cuvîntul, declară că nicăeri n'a întîlnit atîta dragoste și armonie ca la Golta. Relațiile dintre ad-ția romînescă și localnici sunt din cele mai bune. „Acest fenomen se datorește părintelui județului—d. col. Iosipescu Modest, care a știut să creeze acea legătură ce apropie sufletele și le unește în realizări minunate.*

In numele Misiunei ortodoxe, vă aduc călduroase și vii mulțumiri, împreună cu urarea de viață lungă și bine, pentru desăvîrșirea frumoaselor gînduri ce vă însuflețesc. Poporului îi aduc aceleași mulțumiri și urări!“

A vorbit apoi S. S. pr. ec. Gh. Teodorescu—parohul bisericii, spunînd următoarele:

„Mi-a fost dat mie, fiu al jud. Ialomița, să viu prin părțile acestea ale Bugului ca preot misionar, prin chemarea tainică a celor ce cu sîngele lor au pecetluit tăria neamului și credința în Dumnezeu.

Venind aici, am găsit oameni cari m'au înțeles și mi-au dat tot sprijinul ce-mi era necesar pentru ducerea la înfăptuire a operei ce trebuia realizată: reînoirea lăcașului de închinăciune.

Am găsit la d. col. Iosipescu —prefectul județului și la d. Cezar Blănaru—pretorul raionului Golta, numai bunăvoință și înțelegere.

Astăzi, biserica din Golta, e așa precum o vedeți.

In numele meu, ca paroh, cît și în numele enoriașilor cari cu lacrimi în ochi au asistat azi la sf. slujbă a sfințirii, rog respectuos pe d. col. Iosipescu să primească mulțumirile noastre și bunul Dumnezeu să vă trimită binecuvîntarea Sa cerească.

Mulțumirile noastre se îndreaptă și către d. Iavorschi—primarul Goltei și către d. ing. Slăveanu, cari, cu toată dragostea au muncit ca biserica noastră să fie terminată.

Rog pe bunul Dumnezeu să binecuvinteze țara noastră Romînia, pe Regele nostru iubit, pe Mareșalul Ion Antonescu—Desrobitorul, pe mai marii oștilor și ai orașelor, pe toți cei iubiți ce-i avem acasă și pe toată oastea iubitoare de Christos. **Amin“.**

D. Iavorschi—ucrainean, primarul orașului Golta a rostit în rusește impresionantele cuvinte, care urmează:

„Barbarii bolșevici, slujitori ai diavolului și ai întunericului, au căutat să ne răpească mireasma credinții, dărîmînd bisericile și crucile, dînd foc icoanelor și asuprindu-ne pe noi cei ce credeam în dreptatea dumnezeiască.

Aici în Golta, au dărîmat turlele bisericii și au transformat locașul în grajd de vite.

Iată că după intrarea armatelor romîne și aliate, oamenii simțindu-se liberi și-au îndreptat cu grabă gîndurile spre refacerea bisericii. Administrația romînească și-a luat în sarcină opera de reînoire și cot la cot, noi, alături de desrobitorii noștri am pornit la lucru.

Avem astăzi marea bucurie de a vedea sfințit lăcașul de rugă.

Să ne rugăm din tot sufletul pentru biruința armatelor romîne și aliate, care ne-au redat cel mai însemnat așezămînt al vieții sociale: biserica. Să trăiască d. col. Iosipescu Modest—prefectul jud. Golta și toți cei ce alături de el ne-au ajutat să ne vedem împlinite visurile din chinuitoarea vreme trăită sub regimul comunist“.

Corul a intonat cîteva cîntece patriotice și totul a luat sfîrșit într'o măreață atmosferă de înfrățire creștinească.

SFATURI MEDICALE

Durerea de cap la copii

La copilul de țîță întrebuințăm următorul mijloc pentru a ști dacă copilul țipă că-l doare capul sau durerea este în altă parte a corpului: luăm o lumînare și o plimbăm pe dinaintea ochilor copilului. Dacă îl doare capul, închide ochii în fața luminei. Dacă însă durerea este în altă parte, urmărește lumina lumînării cu ochii.

Intre vîrsta de 2 pînă la 7 ani, o durere de cap continuă, însoțită de febră neregulată, lipsă de poftă de mîncare, paloarea feții, slăbire, agitație în timpul nopții, apoi constipație și vărsături, face să ne gîndim la o meningită de origină tuberculoasă.

La adolescent (12—18 ani), durerea de cap poate fi pricinuită de turburările digestive, (prea multă mîncare, prea multă carne, (constipație), slăbirea vederii (nevoie de ochelari). nefrită (boală de rinichi), pricinuită de scarlatină, anemie (lipsă de sînge), etc.

Cînd nu este nicio pricină serioasă (boală), atunci durerea de cap este pricinuită de creșterea prea repede. Se însoțește de dureri la încheieturi, moleșală și slăbirea memoriei.

Nu treceți cu vederea o durere de cap care se repetă mereu. Arătați doctorului suferința. Numai el va ști dacă este vreo primejdie sau nu.

SĂRBĂTORIREA D-LUI LT.—COL. TOMA ZOTTER, ŞEFUL STATULUI MAJOR AL UNEI MARI UNITAŢI

In saloanele Cazinoului Militar din Balta a avut loc o masă ată de d. colonel Comandant. Dumitrescu Polichron, în cinstea d-lui Lt. Colonel Toma Zotter, un vrednic şi distins ofiter, fost şef al Statului Major al Diviziei, care primind o altă misiune, a părăsit cadrele acestei Mari Unităţi.

Au participat la această sărbătorire d Colonel Comandant Dumitrescu Polichron, d Col. Vasile Nica—Prefectul judeţului, toţi d-nii ofiţeri din garnizoană şi şefii autorităţilor civile.

Intr'o atmosferă de caldă şi entuziastă camaraderie, de iubire şi înfrăţire romînească, toţi cei prezenţi şi—au mărturisit sentimentele de respect şi admiraţie faţă de d Col. Toma Zotter, odată cu regr tul acestei plecări, însoţite de urările cele mai sincere pentru sănătatea şi fericirea D-sale.

D. Colonel Comandant Dumitrescu Polihron, luînd cuvîntul, a arătat deosebitele merite, priceperea, vrednicia şi personalitatea D lui Lt. Col. Toma Zotter, care printr'o muncă uriaşă şi un suflet mare a organizat şi gospodărit această Mare Unitate, care cinsteşte oştirea romînească.

In numele D-sale şi al ofiţerilor a urat sărbătoritului noroc şi o revedere cît mai timpurie.

A vorbit apoi d. Col Prefect Vasile Nica, subliniind călităţile frumoase de om şi ostaş ale D lui Col. Zotter, mulţumindu-i pentru nelimitatul concurs dat administraţiei civile şi urîndu-i un viitor strălucit.

A [illegible] apoi d. Locot. Col. Toma Zotter, mîndru de noua misiune, dar neputîndu-şi stăpîni tresteţea acestei despărţiri din mijlocul acelora ce l-au iubit şi respectat.

A mulţumit tuturor, spunînd că nu şi-a făcut decît datoria, pe care o va îndeplini cu sfinţenie pînă la sfîrşit.

Inconjurat de dragostea tuturor, sărbătoritul şi-a luat apoi rămas bun dela fiecare.

NE CHEAMĂ EROII LA LUPTĂ

Din vremi străbune neamul romînesc a păstrat cu arma 'n mîni moşia strămoşească pe care Pronia Cerească i-a hărăzit-o.

Dumnezeu a făcut Romînia pe maluri de ape cu cîmpii roditoare şi munţi bogaţi şi măreţi. Din cauza bogăţiilor nănumărate, duşmanii s'au năpustit asupra noastră ca vulturii hrăpăreţi. Cei de sus nu ne-a ajutat, pentrucă Romînii o clipă nu au pierdut credinţa pe care şi-au mărturisit-o cu dragoste, faţă de Creator, prin atîtea biserici şi mînăstiri una ca alta mai frumoasă. Cu crucea într'o mînă, cu sabia în cealaltă, poporul romîn a răzbit prin atîtea furtuni şi încercări grele.

Nu există un dor mai scump şi un dor mai mare decît cum zice cîntecul:

„Nimic în lume nu-i mai sfînt
Şi mai frumos pe acest pămînt
De cît să mori ca luptător
Impodobit în tricolor.

Dragostea Romînului faţă de ţara lui se naşte odată cu el şi merge pînă la sacrificiul suprem. In focul luptei el uită de-al lui şi gîndul şi dorul îl face năpraznic, înfruntînd cu dispreţ moartea şi duşmanul. Chiar atunci cînd cade grav rănit în toiul iureşului, lasă ca amintire recomandări, ca la rîndul lor toţi ai lui să-şi facă datoria: Ţara mai presus de orice! Imi stă în faţă „Curentul" cu scrisoarea sublocotenentului Simionescu N-lae, erou căzut în legendara luptă dela Sevastopol. El putea să scrie cu sublimă conştiinţă şi cu orgoliul stăpînirei de sine fratelui său: „Sand drag, te rog să nu te superi şi să cauţi să mă 'nţelegi. Mai sunt numai cîteva ceasuri şi voi pleca din nou cu sergenţii şi soldaţii mei.—Aici, toţi din jurul meu aşteaptă să-i învăţ şi acest lucru: cum se luptă pe viaţă şi mai ales pe moarte şi cum se moare mai frumos pe cîmpul de onoare". Şi cîţi sunt ca ei eroi de legende... întocmai ca fraţii Buzeşti, Pîrcalabu Polcoavă al lui Duca Vodă, Horia, Cloşca şi Crişan! Ei s'au dărît pentru noi şi ne-au ferit drumul existenţei noastre. Sacrificiul lor suprem să ne 'ntărească rîndurile şi acolo unde se află fiecare, să lupte cu vitejie pentru a nu rămîne mai jos ca Ei.

Gîndul nostru de totdeauna să fie: Patria, iubirea noastră: Patria, căci Ea trebue să trăiască spre binele tuturor. La luptă deci!

Tr. Diaconescu.

O soc. de vînătoare la Balta

In ziua de 26 Noembrie a. c., s'a constituit în localitate, societatea de vînătoare „Diana", preşedinte de onoare fiind ales d. col. V. Nica-prefectul judeţului, preşedinde activ—d. pretor Tr. Bodnărescu, secretar—d. căpitan Pulcănescu, casier—d.V. Şandru, iar maestru de vînătoare d. Ştefănescu; membri, d-nii: col. Şavăţ—cd-tul Legiunii de jandarmi, col. Ignat cd-tul bat.5 jand. şi numeroşi ofiţeri şi funcţionari romîni şi localnici.

Răspunsul d-lui prof. Mihai Antonescu, la telegramele de felicitare ale d-lor col. V. Nica — Prefectul jud. Balta şi Valeriu Olaniuc—Şeful Centrului de Propagandă.

La telegrama de felicitare, pe care a adresat-o în numele ad-ţiei romîneşti din Balta, d-lui prof. Mihai Antonescu—Vice-preşedintele Consiliului de Miniştri, d. col. V. Nica—Prefectul judeţului Balta, a primit următorul răspuns:

D-lui col. V. Nica—Prefectul jud. Balta.

Vă rog să primiţi mărturia recunoştinţei mele pentru cuvintele de încredere şi îmbărbătare pe cere mi le-aţi trimis.

Mihai Antonescu
Vice-Preşedintele Consiliului de Miniştri.

* * *

D-lui Valeriu Olaniuc—ziarul „Cuvîntul Romînesc"—Balta.

„Vă rog să primiţi cele mai vii mulţumiri pentru bunele cuvinte şi urări ce mi-aţi trimis".

Mihai Antonescu
Vice-Preşedintele Consiliului de Miniştri.

CONFRATELE „GLASUL NISTRULUI" A ÎMPLINIT UN AN DE APARIŢIE.

Puţini îşi dau seama de greutăţile pe care le întîmpină apariţia regulată a unei gazete romîneşti, în Transnistria.

Tiparniţele desorganizate, literă romînească insuficientă, lipsa de hîrtie şi de lucrători tipografi cunoscători ai limbii romîne, toate acestea şi multe alte greutăţi pe care le-a întîmpinat „Glasul Nistrului" fac ca aniversarea unui an de apariţie să ne apară ca o înălţătore şi luminoasă biruinţă.

„Glasul Nistrului" e prima gazetă romînească apărută pe plaiurile Transnistriei, din îndemnul fostului director al Propagandei d. Frasin Munteanu-Rîmnic.

Trecut sub conducerea redacţională a d-lui I. M. Minculescu-Voia, „Glasul Nistrului" şi-a încununat opera de strădanii pe tărîm gazetăresc, printr'o ţinută documentară şi informativă superioare.

In decursul apariţiei sale, şi-a scuturat slova şi buchele ruseşti cari la început umpleau două pagini din gazetă—şi astăzi „Glasul Nistrului" ne apare în haina sărbătorească a graiului curat romînesc.

In numărul festiv, colaborează d-nii: Prof. I. Minculescu-Voia, prof. univ. N. Bănescu, protos. dr. Irineu I. Felea, lc. P. I. Sanda, etc.

Urăm confratelui nostru viaţă lungă, iar calea să-i fie dreaptă şi luminoasă, aşa cum i-a fost dela început.

FILME

Iarna

Iarnă albă, colilie,
Iarnă albă, timpurie,
Ţi-ai rostogolit în cale
Albul tot de prin spitale..

Prin 1 copacii să adune
Linii negre de cărbune
Ca într'un desen—vignetă—
In contrast cu fond de cretă.

Bulgări mici de vrăbii tae
Cerul răsturnat copae—
Tae pîrtii lungi şi curbe
—Un chilim întins pe urbe—

Ghemuite stau pe vatră
Visurile—dor de piatră—
Pe cînd vîntul aspru geme
Punînd petece pe vreme

Dinainte stau c[illegible]
In zapadă, ierni tre[illegible];
Ponosită, ca duşman[illegible]
Amintirea strînge anii.

Cu plăivasul şi cu gîndul
Incălzesc în seri de-arîndul
La căldura unei stanţe
Chepeneagul de.. speranţe...

Sandu Russu.

* * *

Vitejie romînească

Comunicatele germane din fiecare zi, subliniază elogios vitejia ostaşilor romîni cari luptă pe frontul răsăritean. Conştienţi de marea lor misiune în lupta de înoire a Europei, romînii păşesc cu dîrzenie din biruinţă în biruinţă, căci *„nici un sacrificiu nu este prea mare şi nici un drum prea lung, spre a ajunge la victorie"*.

Acesta e crezul şi deviza lor, din care nu-i poate clinti nici frica morţii, nici grijile şi nici dorurile de acasă.

ŞTIRI-COMENTARII

COPIII ARMATEI ROŞII *In cursul luptelor din Răsărit au fost găsiţi adesea copii de 13—16 ani, în uniformă.*

Din cele mai multe declaraţii ale lor reese că au fost recrutaţi de bolşevici, „instruiţi" şi trimişi pe front. Ce soartă grozavă au trebuit să îndure aceşti copii nefericiţi, rezultă din declaraţiile „soldatului" Nicolai Berinov din Vladimirscole, în vîrstă de 14 ani.

Mama lui a murit în 1[illegible]7, tatăl său a căzut pe front, aşa încît el şi două surori în vîrstă de 5 şi 9 ani au rămas acasă fără nici un ajutor de nicăeri. Iarna trecută copiii s'au hrănit din ce brumă mai putuseră găsi. Apoi băiatul a fost luat la recrutare, iar fetiţele au rămas de astă-dată d'adreptul fără nici un sprijin. După o instrucţie sumară, Nicolai Barinov a fost dus la Svinsovo, unde se găsea postul de comandă al regimentului său. Aici a mai găsit numeroşi alţi băeţandri, constituiţi în companii de cîte 150. Comandantul unei companii era un anume locotenent Jurşinscki.

Hrana consta numai din pîine şi apă. Copiii dormeau pe cîmpul liber sau în pădure. Fiecare companie dispunea de o puşcă, pentru instrucţie. După terminarea instrucţiei aici, Berinov a fost trimis pe front. A folosit prima ocazie pentru a se preda trupelor germane care înaintau.

Nu este aceasta cea mai neîndoelnică dovadă a apropierii sfîrşitului?

La o conferinţă *de presă ţinută de d Roosvelt, acesta a declarat că vor fi revizuite toate mobilizările pentru lucru şi scutirile de mobilizare, dat fiind că s'au înregistrat numeroase cazuri în care funcţionarii şi membrii instituţiilor caută să scape de obligaţiile militare, prin înşelăciune.*

De azi înainte, numai preşedintele Roosevelt va decide cazurile cînd mobilizările pe loc rămîn valabile, fiecare american fiind dator să satisfacă legea serviciului militar obligatoriu.